

lerne genindtræder. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte får den tilstrækkelige beskyttelse. Det gælder i forhold til alle overenskomstdækkede ansatte, uanset organisationstilhørsforhold.

Bestemmelsen i stk. 3 fastsætter, at tilsynsmyndigheden har til opgave at påse overholdelse af reglerne i forhold til ansatte, som ikke er dækket af kollektiv overenskomst, d.v.s. ansatte, der arbejder uden for det overenskomstdækkede område.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til arbejdsmiljølovens § 72 b, stk. 5, som undtager særlige områder i arbejdsmiljøloven for bestemmelsen om, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at Arbejdstilsynet ikke har til opgave at påse overholdelse af regler, som udstedes i medfør af arbejdsmiljøloven.

Til § 64

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 12, stk. 1, om tilsynsmyndighedens beføjelse til at give påbud i havanlægsloven.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til havanlægslovens § 12, stk. 2. Ligesom det er tilfældet for virksomheder på land, kan myndighederne i tilfælde af overhængende, betydelig fare for de ansattes eller andres sikkerhed m.v. bl.a. påbyde, at arbejdet standses. I betragtning af efterforsknings- og indvindingsvirksomhedens farlige karakter kan tilsynsmyndigheden desuden i særlige tilfælde påbyde, at et offshoreanlæg evakueres.

Til § 65

I havanlægsloven bemyndiges ministeren til at pålægge ejere og brugere af havanlæg at betale myndighedernes udgifter i forbindelse med sagsbehandlingen i medfør af loven. Denne bemyndigelse fastholdes i lovforslaget. Bemyndigelsen er i forslaget dog ændret til at omfatte en bredere række virksomheder, idet det som udgangspunkt er den virksomhed, der foranlediger udgifterne ved f.eks. en ansøgning om tilladelse eller godkendelse eller er genstand for tilsyn, der skal betale udgifterne. Det er i øvrigt ikke hensigten at ændre den gældende lovgivning (havanlægslovens § 14 samt bekendtgørelse nr. 108 af 28. februar 2002 om refusion af udgifter ved myndighedernes sagsbehandling i forbindelse med kulbrinteaktiviteter m.v.).

Til § 66

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt der anvendes digital signatur i forbindelse med elektronisk korrespondance til tilsynsmyndigheden, skal denne følge IT- og Telestyrelsens standard eller tilsvarende af tilsynsmyndigheden accepteret standard.

Til kapitel 7 Klageadgang

Til § 67

Havanlægsloven indeholder ingen særlige bestemmelser om klageadgang, bortset fra bestemmelserne i § 7 i havanlægsloven, hvor der er klageadgang til et bemandingsnævn over myndighedernes afgørelser om bemandings- og organisationsforhold på havanlæg. På alle andre områder har den almindelige administrative rekurs til ministeren været gældende, jf. § 51 i sikkerhedsbekendtgørelsen.

Det foreslås, at Bemandingsnævnet nedlægges, da lovforslaget ikke indeholder en selvstændig godkendelse af bemandings- og organisationsplaner, som i havanlægsloven.

Siden havanlægslovens tilblivelse, er der etableret et Energiklagenævn, som behandler klager over myndighedsafgørelser i henhold til en lang række energilove, herunder bl.a. lov om elforsyning. Det er derfor naturligt, at Energiklagenævnet også bliver klageinstans for myndighedsafgørelser truffet i henhold til den nye lov eller regler i medfør heraf. Energiklagenævnet er nedsat i henhold til § 5, stk. 2, i lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug, jf. lov bekendtgørelse nr. 850 af 13. november 1995.

Bestemmelsen i stk. 2 indebærer, at der ikke er mulighed for at indbringe en sag ved domstolene, før den endelige administrative afgørelse, d.v.s. Energiklagenævnets afgørelse, foreligger.

Klager over afgørelser truffet i medfør af denne lov vil blive behandlet i henhold til Energiklagenævnets forretningsorden. Ifølge bestemmelsen i stk. 3 er klagefristen 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt.

Ved bestemmelsen i stk. 4 bemyndiges transport- og energiministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser. Dette omfatter f.eks. kredsen af klageberettigede samt afskæring af klageadgang. Det fastslås dog i stk. 5, at adgangen til at klage over afgørelser truffet af private, som i henhold til bestemmelsen i § 61, stk. 4 har fået tillagt opgaver i medfør af loven, ikke kan afskæres af transport- og energiministeren.

Der kan ifølge stk. 4, nr. 2, tillige fastsættes regler om betaling af gebyr ved indbringelse af en klage for Energiklagenævnet, herunder regler om gebyrets størrelse, der skal afspejle omkostningerne ved administration af klagen. Energiklagenævnet er opbygget efter samme struktur som Naturklagenævnet og Miljøklagenævnet. Gebyret er p.t. på 500 kr. for indbringelse af klager til disse to klagenævne.